

Salonky

**Nový šéf
fakultní nemocnice**

Aleš Herman

Bob Navarro

CIRKUS KING

HRADEC KRÁLOVÉ

★ u Aldisu ★
od 3. 11. do 13. 11.

Představení se konají:
ČTVRTEK, PÁTEK
od 17 hodin

VÍKEND (5. - 6. 11.)
od 15 hodin

ÚTERÝ AŽ PÁTEK
od 17 hodin

SOBOTA 12. 11.
od 15 hodin

POSLEDNÍ NEDĚLE
od 11 hodin

PONDĚLÍ - VOLNÝ DEN

Kdo přijde do cirkusu s magazínem Salonky, získá **SLEVU 1+1 ZDARMA.**
(Jedna platící osoba, druhá zdarma - nevztahuje se do lóže)

PARDUBICE

★ U skateparku ★
od 17. 11. do 27. 11.

Představení se konají:
ČTVRTEK 17. 11.
od 15 hodin

PÁTEK od 17 hodin

VÍKEND (19. - 20. 11.)
od 15 hodin

ÚTERÝ AŽ PÁTEK
od 17 hodin

SOBOTA 26. 11.
od 15 hodin

POSLEDNÍ NEDĚLE
od 11 hodin

PONDĚLÍ - VOLNÝ DEN

Editorial

Nový kormidelník

HYNEK ŠNAJDAR / redaktor

Fakultní nemocnice v Hradci Králové patří k největším zdravotnickým zařízením v zemi. Na více než 40 pracovištích zaměstnává přes pět tisíc lidí a pro pacienty zajišťuje 1370 lůžek. Je tedy zřejmé, že tato nadmíru důležitá zdravotnická instituce dbá o to, aby v jejím čele stála zodpovědná a kompetentní osoba s patřičným profesním renomé. Šest let byl v jejím čele profesor Vladimír Palička, který v létě požádal ministra zdravotnictví o uvolnění z funkce ředitele. Začátkem září po výběrovém řízení byl do této pozice jmenován a převzal kormidlo „fakultky“ lékař Aleš Herman. A právě on poskytl listopadovému magazínu Salonky, který najdete na vybraných distribučních místech po celém Hradci, hlavní rozhovor tohoto periodika. „Vím, že nemocnice má velmi ambiciózní plány, takže mě lákalo být součástí toho procesu,“ řekl. Mimo to se stal osobností titulní strany. Salonky ale nabízejí i další zajímavé čtení. Proto: Čtete Salonky! ■

OBSAH

ALEŠ HERMAN / str. 6 ▷ 9

TOMÁŠ VYMETÁLEK

str. 10 ▷ 13

GABRIELA BENDOVÁ

str. 24 ▷ 27

PAVEL VÍTEK

str. 20 ▷ 23

JAN POPELA

str. 28 ▷ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Velké náměstí 21/31 500 03 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Jiří Tůma, tel.: 604 838 773, e-mail: jiri.tuma@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieglér, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náhodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Reprocentrum FN HK.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

podcast

Vitka
Martince

Salonky

Pouze na
salonkyhk.cz

ANKETA

Šetříte kvůli vysokým cenám s energiemi?

Jiří Fejgl,
sportovní novinář

Ano, vysoké ceny nás zasáhly, protože topíme elektřinou. Proto jsme se rozhodli pro rekonstrukci domu. Jde o výměnu oken a nové zateplení. Věříme, že nám akce pomůže, a také věříme, že se brzy ceny energií dostanou na rozumné ceny.

**Martin Červíček, hejtmán
Královéhradeckého kraje**

Rozhodně se doma snažím energiemi šetřit. Nově mám fotovoltiku a samozřejmě také více přemýšlím o tom, co můžu změnit ve svém každodenním chování. Co je pro mě zbytečné. V poslední době nepoužíváme topení tak často jako dřívě. Například místo toho, abychom snadno otočili kohoutkem, si radši zatopíme v krbu.

Slávek Trávníček,
publicista

Zatím na sobě nepociťuji, že bych se choval úplně jinak než před energetickou krizí a vše jde zatím u nás doma dle letitého návyku. Myslím, že čas nám teprve ukáže, jak se budeme přizpůsobovat těmto problémům, na které jsme nebyli nikdy zvyklí. Pokud to bude tak, že je to nezbytné, tak nám nezbyde nic jiného, než se v určitých věcech omezit. ■

INZERCE

Festival Cinema Open nabídne 9 hodin filmů

Do Hradce Králové míří festival AV tvorby a vzdělávání. Ve dnech 11.-12. listopadu proběhne v královéhradeckém kině Bio Central a Centru uměleckých aktivit 13. ročník filmového festivalu. V průběhu dvou dnů se představí trendy v oblasti filmové výchovy, na velkém plátně se promítne více než 30 filmů a k dispozici budou animační a praktické filmařské dílny.

Páteční dopoledne se zaměří především na školy, žáky, studenty a jejich pedagogy. Ve velkém sále kina Bio Central proběhne vyhlášení letošních vítězů studentské filmové soutěže STUDOKO.

O bohatý interaktivní program se postará např. Sladovna Písek a jejich Animárium. S nimi se budou moci návštěvníci ponořit do nekonečného světa animace a objeví její nedozírné možnosti. Animátorskou dílnu s názvem Animace, já tě miluji! si připravila i Střední škola a vyšší odborná škola aplikované kybernetiky. K vyzkoušení bude také práce zpravodajského redaktora a kameramana pod vedením ostříleného redaktora Oldřicha Bílý. Bude také možné prohlédnout si a vyzkoušet kamerovou techniku – kamerový jeřáb, steadicam a ronin.

Na možnosti a trendy ve filmové výchově upozorní evropský vzdělávací program CIned, který představí ukázkovou hodinu filmové výchovy pro pedagogy i studenty. Ti si vyzkouší živý dabing i stop trik přímo na velkém plátně. Asociace pro filmovou a audiovizuální výchovu odprezentuje aktuální projekt Posílení oboru a chystanou učebnici Filmouka.

Odpoledne již bude otevřená široké veřejnosti. Ponese se totiž ve znamení projekce nekomerčních převážně hraných filmů z celé ČR. Do programu bylo zařazeno 38 filmů o celkové stopáži 9 hodin.

Sobotní program je určen především odborné veřejnosti a samotným tvůrcům. Ve filmovém studiu a dalších prostorách Centra uměleckých aktivit proběhnou filmové workshopy.

Festival Cinema Open je součástí přeshraničního projektu Zblízka my kulturně!!! Sblížíme se kulturně, který realizuje Centrum uměleckých aktivit a Wałbrzyski ośrodek kultury.

Podrobné informace o festivalu, workshopech i filmech najdete na našem webu www.cuahk.cz a na FB stránce akce.

Cinema
Open
11.-12.
listopadu
2022

PŘÍRODNÍ PAMÁTKA
PŘEVÝSKAČSKÝ GRABAN
2014-2020

EVROPSKÁ UNIE / UNIA EUROPEJSKA
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
EVROPSKÝ FOND PRO ROZVOJ REGIONÁLNÍHO

Projekt je spolufinancován z prostředků EFRR prostřednictvím Euroregionu Glacensis

Ve funkci ředitele nemocnice zužitkuji všechny zkušenosti

Po letech se vrátil do Fakultní nemocnice Hradec Králové, kde působil jako lékař-kardiolog, a stal se ředitelem tohoto významného zdravotnického zařízení. Aleš Herman má manažerské schopnosti, které získal nejen v soukromém sektoru, ale také jako ředitel Institutu klinické a experimentální medicíny v Praze, známého pod zkratkou IKEM. „Ve funkci ředitele chci zužitkovat všechny zkušenosti, které jsem získal při řízení zdravotnických zařízení, k dalšímu rozvoji nemocnice,“ potvrdil.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: REPROCENTRUM FN HK

Od začátku září jste novým ředitelem Fakultní nemocnice Hradec Králové. Proč jste se rozhodl se jím stát?

Po působení v soukromém sektoru jsem chtěl pracovat v nějaké hezké nemocnici, která by mně poskytla možnost něco vybudovat a vytvořit. Když jsem se dozvěděl, že byl vypsan konkurz na ředitele nemocnice, kde jsem začínal od uklízeče, pomocníka v kuchyni na oddělení, sanitáře, sekundárního lékaře až po plně licencovaného odborníka, přišlo mně zajímavé, že bych se po dvaceti letech vrátil do původní nemocnice, v níž jsem absolvoval obě lékařské atestace. Měl jsem pocit, že mě to bude bavit, proto jsem šel do výběrového řízení.

A v něm jste uspěl. Co jste předložil výběrové komisi?

Výhodou je, že se vracím do nemocnice, kterou znám po stavební, medicínské i personální stránce. Mám tady hodně spolužáků z gymnázia, ze studia medicíny i kolegů. Pracoval jsem zde patnáct let jako lékař-kardiolog. Vracím se tedy do známého prostředí, což je pro mě velice příjemné. Víím, že nemocnice má velmi ambiciózní plány, takže mě lákalo být součástí toho procesu. Předložil jsem komisi svoji koncepci s tím, že ve funkci ředitele chci zužitkovat všechny zkušenosti, které jsem při řízení státních i zdravotnických zařízení získal, k dalšímu rozvoji nemocnice.

Setkal jste se už se zaměstnanci nemocnice?

Když jsem jako ředitel působil v Institutu klinické

a experimentální medicíny v Praze, známém pod zkratkou IKEM, což je státem řízená špičková nemocnice, každý den jsem docházel na hlášení klinik. Tady ve fakultní nemocnici jsem udělal totéž. Už jsem obešel všechny kliniky i ústavy a měl možnost se setkat s některými pracovníky a v setkávání pokračuji.

Jak jste zmínil, v tomto zdravotnickém zařízení jste v minulosti působil jako lékař-kardiolog.

Začínal jsem na všeobecné I. interní klinice, která zahrnovala všechny lékařské obory. Z nich mě už na škole zaujala kardiologie, když jsem při studiu dělal pomocnou vědeckou sílu. V kardiologii jsem si navíc našel obor, který v 90. letech prožil revoluční změnu s objevem koronární angioplastiky a rozvojem stimulatorů, takže jsem měl specializaci nejen na intervenční kardiologii, ale také na kardiostimulaci.

Proč jste po patnácti letech odešel? Potřeboval jste změnu?

Člověk by se měl vždy umět rozhodnout, kam bude směřovat jeho další cesta. Tehdy přišlo nové vedení kliniky a já jsem si s ním neporozuměl. V tu chvíli jsem stál před volbou, zda to budu akceptovat, nebo si najdu vlastní cestu. Rozhodl jsem se pro druhou možnost.

Kterým směrem jste se poté vydal a kde jste působil?

Založil jsem a vedl soukromé Centrum intervenční kardiologie v Pardubicích. Později jsem se stal ředitelem IKEM v Praze, kde jsem strávil sedm let, a bylo to moje nejhezčí profesionální období. Poté jsem pracoval ve společnosti AGEL, což je největší poskytovatel zdravotní péče ve střední Evropě.

Máte nepochybně manažerské schopnosti. Do jaké míry je hodláte využít ve funkci ředitele jednoho z největších zdravotnických zařízení v republice?

Ano, člověk musí mít nějaké schopnosti a zkušenosti, aby se mohl ve zdravotnictví orientovat. V minulosti jsem pracoval v nejvyšším vedení České lékařské komory, byl jsem také předsedou Vědecké rady České lékařské komory, a to mně pomohlo poznat zdravotnictví z legislativně-ekonomické stránky. Když jsem se stal manažerem, velmi se mně to hodilo a nabrané zkušenosti jsem mohl využít.

V jaké kondici je nemocnice, kterou nyní vedete?

Je dobrou tradicí této nemocnice, že nikdy nemě-

la špatné hospodářské výsledky. V současné době jsou skvělé a ekonomická kondice je výborná.

Navázete na svého předchůdce Vladimíra Paličku, nebo máte jiné plány?

Po zkušenostech z předchozích pracovišť chci jít cestou užšího managementu, který bude vertikálně členěný s vymezenými většími kompetencemi. Naučil jsem se rozhodovat velmi rychle a efektivně. Pokud jde o styl řízení, mám ho jiný, než tady byl dosud. Samozřejmě mám hlubokou úctu ke svému předchůdci, protože něco vytvořil, a je teď na mně, abych v tom pokračoval a dovedl vše do zdárného konce. Na to mám oblíbený citát z Knihy přísloví aneb Výroky otců: „Nepřišel jsem na svět pustý, otcové pro mě zasadili, proto i já sázím pro ty, kdo přijdou po mně.“

Co byste rád vykonal pro další rozvoj fakultní nemocnice a co jsou vaše priority?

Nemocnice má ambiciózní investiční plán. Absolutní prioritou, kterou budeme muset realizovat, je projekt Modernizace chirurgických oborů. S tím souvisí výstavba nového a oprava starého chirurgického pavilonu. Budu ze všech sil usilovat o to, aby se to povedlo. Když vytvoříme tuto kapacitu, sekundárně nám uvolní kapacity jiných pavilonů, což přispěje k dalšímu posunutí nemocnice kupředu. Potom jsou tady dílčí projekty, které lze realizovat současně nebo postupně.

Kde jsou její přednosti a kde naopak vidíte rezervy?

První absolutní přednost, kterou nelze vidět jinde v republice, najdete pouze v Hradci Králové. Byl tady totiž geniální architekt Josef Gočár, který umístil okresní nemocnici u soutoku, což v té době bylo v poli. Výjimečnost je v tom, že nemocnice stojí u okruhu, který on sám vymyslel, a nemá prostorový limit, protože kolem ní není žádná zástavba. Může se tedy stále rozrůstat, a to je skutečně velká výhoda této nemocnice a má to značný potenciál rozvoje. Navíc jde o monopolní zařízení v kraji, takže má unikátní postavení v některých činnostech. Kromě toho je skvělé, že jde o univerzitní nemocnici, takže si může vychovávat následovníky a vybrat si nejtalentovanější lidi. Unikátní je také dlouhá historie skvělých pracovišť a lidí. Mimo to nebyla nikdy ztrátová a je v dobré ekonomické kondici. Rezervy vidím v tom, že jsou v areálu velmi staré stavby, které by bylo nutné rekonstruovat, aby se mohly stát moderními a našly nová uplatnění.

Pokud je mi známo, jedním z problémů českého zdravotnictví je nedostatek zdravotnického personálu. Jak to v tomto ohledu vypadá u vás?

Situace se zlepšuje u nelékařského zdravotního personálu. Dokonce přibývají třídy ve zdravotnických školách, protože se zvyšuje zájem mladých lidí o studium zdravotnických profesí a není ani nedostatek uchazečů o studium medicíny. To ale vůbec neznamená, že je situace ideální, protože zaznamenáváme výpadek střední a starší generace. Bude nějakou dobu trvat, než tuto časovou mezeru vyplní mladší generace. Hradecká nemocnice v tomto ohledu není na tom výrazně špatně, i když jsou obory, v nichž máme nedostatek lékařů, zejména v infekčním lékařství. V celé republice je také nedostatek dětských specialistů, například psychiatrů, diabetologů, endokrinologů či kardiologů.

Hodnocení nemocnice se odvíjí především od kvality zdravotní péče. Pro pacienty jsou však důležité nejen kvalitně provedený výkon, ale také komunikace se zdravotníky.

Dobry lékař a dobrá sestra by měli být komplexními profesionály. Samozřejmostí je odborné vzdělání, ale důležitá je také schopnost zvládat stres, mít trpělivost a naučit se vycházet s pacienty, protože v mnoha medicínských oborech je rozhovor s pacientem základem k získání anamnézy, která vede k diagnostice. Pokud se tedy zdravotník nebude umět dobře ptát a vycházet s pacientem, hůře se dostane k jádru problému, což je nemoc. Proto chci, aby všichni moji spolupracovníci byli profesionálové.

Jaký je pro vás rozdíl mezi prací lékaře a ředitelem?

Určitě velký. Můj kamarád, vzácný přítel a skvělý lékař, profesor Jan Pírk, vždy, když ho někdykrát vyzývali, aby se stal ředitelem IKEMu, říkal: Já umím skvěle operovat srdíčko, tomu rozumím, ale jak se řídí nemocnice, nevím a musel bych se to naučit, protože to je samostatné řemeslo.

Mohl byste prozradit, jak si představujete dobrého ředitele velké nemocnice?

V korporátním sektoru to bude ten, kdo zvýší hos-

INZERCE

ŠKWOR

uffo
TRUTNOV
www.uffo.cz

**ŠKWOR
UNPLUGGED
TOUR 2022**
Koncert na stání

PÁTEK 2. 12.
UFFO TRUTNOV

19:30 - Otevření sálu
20:30 - Začátek koncertu

podářský výsledek na maximum. Měl by to být člověk, který je schopen řídit a brát vše i s negativy, protože je velmi těžké říkat lidem nepříjemné věci a je to ještě umocněné tím, když je musíte říkat svým známým a kamarádům. Nesmíte dát najevo emoce, zároveň si stát za svými slovy a mít vizi, kterou lze uskutečnit. Mám rád, když se mnou lidé nesouhlasí, protože mě to vede k přemýšlení, kde jsem udělal chybu. Manažer by měl mít znalosti o příslušném oboru. Velkou fakultní nemocnici by neměl řídit ekonom, ale lékař, který rozumí tomuto oboru. Ekonom by měl být jeho pravou rukou.

Co na vaše rozhodnutí říká rodina?

Moje rodina jásala. Když jsem působil v IKEM, vstával jsem každý den před pátou hodinou, abych byl v půl sedmé na pracovišti v Praze, odkud jsem se vracel domů večer. Nyní si každý den vychutnávám to, že z domu do nemocnice to mám šest minut autem, což jsem dvacet let nezažil a je to pro mě nepoznaný luxus.

Funkce ředitele tak velké zdravotnické instituce je určitě velmi náročná. Kde dobijete energii?

Jsem velký fanoušek fotbalu. Aktivně ho hraji dvakrát týdně, vždy ve středu a v neděli ve dvou partách se skvělými spoluhráči. Mám také rád muziku, zejména jazz, a jezdím na koncerty do Prahy. Miluji knihy, kterých mám velké množství, takže pořád čtu. Ještě za dob studií jsem se věnoval plastickému modelářství, k němuž jsem se teď po mnoha letech vrátil.

Nešlo si nevsimnout, že máte ještě jeden koníček, a to jsou dýmky.

Dýmka je už třicet let takovou mou pracovní pomůckou. Naučil jsem se dýmky kouřit v době, kdy jsem tady v Hradci Králové působil na záchraně, a to mně zůstalo. Je to součást mého přemýšlení a soustředění při různých rozmluvách.

Jak velká je vaše sbírka a kde dýmky sháníte?

Mám jich čtyřicet a dnes je většinou sháním na internetu. Když jsem jel občas do zahraničí, zjistil jsem si, kde jsou dýmkové obchody. V Římě jsem si například koupil dýmku Dunhill, která se u nás nedá sehnat. Někdy si koupím i dýmku na památku. ■

Hradecká aréna v mnohém předčí i Eden

Hradecký architekt Tomáš Vymetálek a jeho tým jsou podepsáni pod návrhem nového multifunkčního fotbalového stadionu v Malšovicích. Které arény mu byly při vymyšlení hradeckého stadionu vzorem? Proč podle něj vůbec nemohla být řeč o možnosti, že by na novém stadionu chyběla ikonická lizátka? Jaké překvapení čeká fanoušky Votroků v hledišti nového stadionu? A co říká na slova generálního manažera FC Hradec Králové Richarda Jukla, podle nějž bude v Hradci druhý nejlepší stadion v Česku? „Jsem dokonce přesvědčen, že v mnoha ohledech stadion předčí i stadion v Edenu,“ odpovídá v rozhovoru o hradecké aréně její autor Tomáš Vymetálek.

☞ TOMÁŠ KULHÁNEK

Jak dlouho jste na projektu nového fotbalového stadionu v Hradci Králové pracovali?

První studii jsme dělali v roce 2015 poté, co padla varianta stadionu spojeného s obchodním centrem. Tehdejší primátor nás oslovil s tím, abychom zkusili nakreslit stadion bez obchodáku. V tu chvíli stadion nabral druhý dech, protože zveřejněné vizualizace vzbudily obrovský ohlas u veřejnosti. Lidem se náš návrh líbil a tím začal příběh, který aktuálně vrcholí realizací stadionu.

Jak moc bude aréna, která dnes v Malšovicích roste, podobná vašemu původnímu návrhu z roku 2015?

Řekl bych, že bude trochu podobná. Naše původní studie byla čistě na fotbalový stadion, kdežto projekt, který se teď realizuje, už byl zamýšlen pro multifunkční využití. Ten stadion tak bude určitě objemnější, a proto je také dražší.

Projekt nového stadionu si v Hradci prošel za poslední roky různými peripetiemi. Věřil jste celou tu dobu, že se stadion opravdu postaví?

Má víra procházela postupným vývojem. Hodně

jsem tomu věřil v roce 2016, postupem času jsem věřit přestával. V momentě, kdy město vypsalo výběrové řízení na nový projekt s novým zadáním, jsem se ale rozhodl, že do toho znovu půjdu. Cítil jsem šanci udělat to celé znovu, jinak, se všemi těmi multifunkcemi. Díky tomu ten stadion dnes už prakticky stojí. Dnes už asi nikdo nepochybuje, že se i dostaví.

V minulosti jste navrhli menší hradecký stadion Bavlna nebo stadion ve Vrchlabí. O kolik náročnější byl projekt velké fotbalové arény v Malšovicích?

Samozřejmě to bylo náročnější, zkušenosti z předchozích stadionů nám ale hodně pomohly. Vůbec si nedovedu představit, že by tohle byl první stadion, který by člověk dělal. Tento typ stavby vyžaduje zkušenost. A to zejména proto, aby pak stavba po provozní a technické stránce perfektně fungovala. To jsme se samozřejmě na menších stavbách naučili. Také jsme se byli na mnoha stadionech podívat. Mnoho mých kolegů jsou fanoušci fotbalu, kolega Láďa Tuček byl aktivním hradeckým hráčem, takže prostředí fotbalu známe dokonale. Jsem přesvědčený, že znalost té tematiky je klíčová.

Říkal jste, že jste se byl podívat na mnoha stadionech. Máte nějaký konkrétní, který vám byl při vymyšlení toho hradeckého vzorem?

Obecně bych řekl, že vzorem pro nás byly stadiony pro druhou německou ligu. Hodně se nám líbil stadion v Ingolstadtu a také některé stadiony v bývalém východním Německu, které se nám kulturně nejméně blíží.

Pamatuje si, s jakými základními myšlenkami jste na projektu začínal pracovat?

Hlavní myšlenka souvisela s tím místem. Pamatuji si, jak jsem na Všesportovním stadionu běhal jako žák, zažil jsem tam dojezd Závodu míru, zažil jsem tam nějaké spartakiády. Od dětství mám to místo spojené se sportem. Do projektu jsme šli jednoznačně s tím, že chceme, aby se stadion stal řeckým ideálem krásy těla a ducha. Z toho jsme vycházeli i při designu. Uvědomujeme si, že pro stadion je ta lokalita naprosto unikátní. Stadion je prakticky součástí parku v blízkosti řeky a současně velmi blízko centra města. Chtěli jsme udělat stavbu, která bude nadčasová, elegantní a bude se dalších minimálně 100 let vymykat svou krásou. Celá ta kompozice je pak korunovaná lizátko, ke kterým mají Hradečáci speciální vztah. Chtěli jsme, aby byl stadion konstrukčně jednoduchý, aby nebyl složitý stavebně a dal se postavit za rozumné peníze.

Měl jste hned od začátku jasno, že lizátka budou součástí nového stadionu?

Rozhodně ano. Ve všech fázích projektu, kterých jsme se účastnili, to bylo mimo jakoukoliv diskuzi. Věděli jsme, že lizátka na hradeckém stadionu být musí. Nikdy jsme o tom ani v nejmenším nepochybovali. Lizátka k Hradci patří a Hradečáci k nim mají speciální vztah. Podobně jako mají Pražané vztah k Hradu nebo Pařížané k Eiffelovce.

Víte už, kdy se lizátka na stadion vrátí?

Určitě to bude ještě během podzimu. Aktuálně probíhá repase a všichni se moc těšíme, až se to první lizátko bude zvedat. Všichni jsme na ten den připraveni, bude to určitě velký zážitek.

Podle generálního manažera FC Hradec Králové Richarda Jukla bude ten stadion po pražském Edenu druhým nejmodernějším v České republice. Souhlasíte s tím?

Myslím si, že bude. Souhlasím s tím. Je to dané tím, že se staví teď v roce 2022, protože prakticky všechny velké stadiony v Česku jsou už nějaký čas dokončené či zmodernizované. Poslední stadion, který se u nás v nedávné minulosti stavěl, byl ten v Karvině. Oproti hradeckému je ale z hlediska

velikosti o level níž. Tím, že se jedná v Hradci o novostavbu, jsme dostali prostor udělat tam všechno v úrovni a standardu 21. století. Jsem přesvědčen, že v mnoha věcech hradecký stadion předčí i Eden, na jehož projekci se jako architekt podílel náš kolega Leoš Zeman.

Kromě Hradce Králové staví aktuálně stadion i sousední Pardubice. Jaké by z vašeho pohledu bylo jejich porovnání? Bude hradecká aréna o level výš?

Myslím si, že pardubický stadion má trochu jiný příběh než ten hradecký. Pardubice mají jako hlavní téma hokej a tomu odpovídá i výše investice a vůbec i velikost tamního fotbalového stadionu, který se s tím hradeckým nedá vůbec srovnávat.

Na jaké zázemí se mohou na novém hradeckém stadionu těšit fotbalisté a další sportovci?

Hradecký stadion bude splňovat podmínky kategorie UEFA 4, s čímž souvisí úroveň všeho vybavení. Bavíme se nejen o šatnách, ale třeba o wellness, prostorech pro rozcvičení či regeneraci, tělocvičnách nebo vesměr moderním zázemí pro média. Na stadionu bude také zázemí pro ženské a mládežnické týmy. Když půjdeme dál od fotbalu, sou-

částí stadionu bude například také běžecký tunel nebo ubytování pro mládež.

Přesuňme se od sportovců k návštěvníkům, jak moc jste se zabývali komfortem pro diváky?

Velmi důkladně. Nedávno jsme například vybírali sedačky. Nebudou jednobarevné a myslím, že se fanoušci mohou těšit na hezké překvapení. Sedačky budou vyřešené v motivu střídajícího se odstínu bílé, šedé a tmavě šedé. Aréna tak bude opravdu zajímavá i při pohledu zevnitř. Na nejmodernější úrovni bude i sociální zázemí a občerstvení. Zázemí pro občerstvení se vůbec nedá srovnat s tím, co bylo na starém stadionu. Při provozování bude samozřejmě důležité, aby město zvolilo správné nájemce, kteří tam pak budou občerstvení provozovat. Co je ale podle mého pro fanoušky úplně nejdůležitější věcí, je výhled na hrací plochu. Máme opravdu velmi strmé tribuny, které vytvoří tu správnou atmosféru. Z každé sedačky v aréně budete mít skvělý výhled na celé hřiště. Divákům budou sloužit také dvě velké LED obrazovky nad každou z branek.

Kromě fotbalu má aréna sloužit i pro další akce. Na co konkrétně bude stadion připravený, co by se na něm mohlo konat?

Je potřeba říct, že ty multifunkční prostory jsou primárně určené pro hobby sportovní aktivity. Nemůžeme si představovat, že by se na stadion vešlo dalších 10 sportů na profesionální úrovni. Mysleli jsme především na sportující rodiny s dětmi. Na stadionu budou tělocvičny, běžecký tunel, ubytování pro sportovce, venkovní běžecká dráha. Kromě toho je stadion koncipován i na kulturní akce. Například koncerty a další produkce,

které vyžadují audiotechniku a pódium. Na koncerty se maximální kapacita dostává až k 25 tisícům. Určitě to bude největší místo pro koncerty v širokém regionu. Další akce, například dožínky či sportovní hry mládeže, by se pak mohly konat v okolí stadionu.

V současnosti stále stojí bezprostředně vedle nové arény bývalá tribuna, ve které je zázemí fotbalového klubu. Co s ní bude do budoucna?

Chystá se její demolice. Ten objekt už je dnes v takovém stavu, že by nebylo ekonomické jej využít a nehodí se samozřejmě k novému stadionu ani vzhledově. Počítá se s tím, že v tom místě vznikne nějaké další parkovací stání. Do budoucna je to ale určitě místo, na kterém by mohl vzniknout nějaký další objekt pro sport, který by byl designově sladěn se stadionem. Mohly by tam vzniknout třeba další indoorová sportoviště, která se do stadionu nevešla. Celá ta lokalita má podle nás obrovský potenciál. Rádi bychom tam viděli sportovní park Malšovice, přičemž stadion by byl jeho největší součástí.

Zmínili jste, že jste v mládí sám hrál aktivně fotbal. Jste fanouškem Votroků? Těšíte se na to, že budete už brzy do nové arény sám chodit?

Obecně jsem fanouškem sportu. Samozřejmě si pamatuju slavné doby, kdy hrál Hradec na čele ligy a na Spartu zde byl plný malšovický stadion, to byl pro mě opravdu hezký zážitek. Na první otevřací zápas s rozsvícenými lízátky a českou hymnou v úvodu se opravdu moc těším. Přiznám se, že se mi o tom už několikrát zdálo. Rád bych pozval všechny fanoušky Votroků a doufám, že bude vyprodáno. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Dvojkové milníky

Letošní letopočet je zakončen dvojkou a má pro Hradec Králové velký význam. Jednou z nejdůležitějších událostí města bylo zahájení dlouho diskutované stavby multifunkčního fotbalového stadionu. Nedálo mně to a zabrousil jsem do historie „salonu republiky“ a podíval se, co se dělo v minulosti ve městě, když byl nějaký letopočet zakončen rovněž dvojkou.

Podle historických pramenů například ve 14. století vzrostla prestiž města, jehož hlavou byl královský rychtář, městská rada a obecní starší. Spravovali městskou pečeť s českým lvem, která je známa již od roku 1362. Dalším důležitým, i když poněkud tragickým údobím byl rok 1762. V té době byl Hradec poznamenán sedmiletou válkou a v témže roce žalostný osud města dovršil požár, při němž polovina města podlehla ohni, který na několika místech založil prouští vetřelci.

Další dvojkový milník úzce souvisí s druhou etapou rozvoje města, která byla zahájena v roce 1912 a ukončena první světovou válkou. „Během čtyř let bylo evidováno 45 nových budov, dvě úplné přestavby, dvě průmyslové přístavby a 10 dalších přestaveb,“ říká historie. Mezi nejvýznamnější stavby z té doby patří budova Muzea východních Čech podle návrhu architekta Jana Kotěry, do provozu byla také uvedena malá vodní elektrárna Hučák, dokončeny kiosky u Pražského mostu či otevření nový jednolodní evangelický kostel v dnešní Nezvalově ulici. V tomto důležitém roce byla architektem Osvaldem Polívkou také postavena secesní budova záložny, kde dnes sídlí Galerie moderního umění.

Podle návrhu architekta Václava Rejchla ml. byla v roce 1922, tedy před 100 lety, zahájena stavba domu v duchu uměřeného národního stylu s klasicizujícími prvky, který v té době jako první svého druhu mimo Prahu zajišťoval ubytování pro středoškolské mimohradecké studenty. Dnes zde sídlí hojně navštěvované a známé Divadlo Drak. O deset let později, tedy v roce 1932, byly postaveny Novákovy garáže, první samostatná budova pro parkování automobilů ve městě. Investorem byl zástupce firmy Laurin & Klement a automobilový nadšenec Jaroslav Novák.

A to není všechno. V roce 1962 se stal střed města městskou památkovou rezervací zahrnující vybranou část historického jádra s dochovanými budovami a městskou infrastrukturou bez výraznější rušivých stavebních zásahů z nové doby. Těch dvojkových milníků města Hradec Králové, kdy v něm něco pozoruhodného vyrostlo, bude samozřejmě více. Tak věřme, že v tomto trendu bude pokračovat i v dalších, třeba i nedvojkových letech. ■

STŘÍPKY ZE STAVBY

Zejména betonováním tribun pokračuje v posledních týdnech stavba nového multifunkčního stadionu v Hradci Králové. „Dokončuje se betonování schodů tribun. Dále se odbednila západní tribuna a už se rýsuje její konkrétní podoba. Začíná se zdít obvodový plášť západní tribuny. Dá se říct, že betonovat se bude dál do zimy. Dále firma Stavoka Hradec Králové bude provádět stavbu venkovní kanalizace,“ popsal aktuální situaci na stavbě generální manažer FC Hradec Králové Richard Jukl. Už v první polovině listopadu zahájí stavbaři podle vedoucího stavby Daniela Novotného budování střední ocelové konstrukce. „Do konce roku pak musíme mít střechu hotovou,“ uvedl zástupce společnosti Strabag. Už během listopadu pak dojde také k návratu ikonických lízatek. „Co je z pohledu historie a dominanty města důležité, dojde na opětovnou výstavbu lízatek, která neodmyslitelně patří k hradeckému fotbalu,“ potvrdil radostnou zprávu Richard Jukl.

Coolinářka připravila čtenářům knihu Kouzelné Vánoce

Svatava Vašková alias foodbloggerka Coolinářka z Hradce Králové v říjnu letošního roku vydala žhavou novinku v podobě šesté knihy nazvané Kouzelné Vánoce – sváteční inspirace z českých blogů a Instagramu. Publikace, která vyšla v nakladatelství Fragment – Albatros Media, navazuje na předchozí úspěšný titul a bestseller Krásné Vánoce.

📖 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: SVATAVA VAŠKOVÁ

Kniha čtenáře opět provede obdobím adventu a Vánoc až do Tří králů. Je plná receptů a DIY inspirace pro váš sváteční domov. Nechybí recepty na tradiční i netradiční cukroví a dezerty nebo české i mezinárodní vánoční speciality. V knížce najdete návody na jednoduché adventní dekorace a výzdobu bytu, vše na atraktivních fotografiích, ze kterých na vás dýchne ta pravá atmosféra. Kromě toho bude tentokrát na předtištěných stranách prostor i pro vaše plánování.

Foodbloggerka Vašková po třech úspěšných autorských kuchařkách a zmíněné knize Krásné Vánoce z roku 2019 opět spojila své síly se čtrnácti talentovanými blogerkami a hvězdami českého Instagramu, které provádějí tímto svátečním obdobím. Příspěvky jednotlivých autorů jsou řazeny chronologicky.

Začínají přípravou adventních kalendářů a vazeb, navazují recepty na mikulášské perníčky a vrkoč, nechybí povídání o historii zdobení vánočního stromku či prostírání staročeské štědrovečerní ta-

bule nebo tipy, jak vyfotit ty nejkrásnější rodinné snímky. Samozřejmě lze v knize najít i recepty na horké nápoje, cukroví, dezerty a další vánoční, silvestrovské a tříkrálové speciality.

Každý autor do knihy otiskl svůj typický rukopis, ať už ve svých textech, tak i v atraktivních fotografiích. „Knížka Kouzelné Vánoce je průvodcem svátečním časem pro všechny milovníky Vánoc, k níž se budou ti, kteří si ji pořídí, každoročně s láskou vracet,“ uvedla Coolinářka.

Svatava Vašková z Hradce Králové je úspěšná a inspirativní blogerka, která tvoří recepty, doplňuje je autorskými fotografiemi a zprostředkovává tak ostatním svou vášeň pro vaření. Kromě letošních novinek dosud vydala knížky Coolinářka – testováno na rodině, Vánoční kuchařka pro kluky a holky, Tak chutná hygge, Krásné Vánoce a Pardubice na talíři. ■

V listopadu padá listí.

**Určitě máte důležitější sdělení.
Šup sem s ním,
rádi Vám ho vytiskneme!**

www.pratr.cz

Naší prioritou nejsou ocenění, ale spokojení obyvatelé města

Vítězem prvního ročníku krajské soutěže Společnost přátelská k zaměstnávání osob 55+ se mezi velkými firmami s více než 250 zaměstnanci staly Technické služby Hradec Králové. Ocenění si na slavnostním vyhlášení soutěže v EA Congress Hotelu Aldis převzal ředitel městské společnosti Tomáš Pospíšil (na snímku druhý zleva). V rozhovoru pro Salonky vysvětluje, co pro technické služby ocenění znamená, popisuje důvody velkého množství zaměstnanců ve vyšším produktivním věku a také přibližuje, co všechno v Hradci Králové pracovníci technických služeb dělají.

🗣️ TOMÁŠ KULHÁNEK

Jak vás vůbec napadlo přihlásit se do této soutěže?

Letos na jaře jsme zaznamenali výzvu, kterou vyvěsíl Královéhradecký kraj. Vzhledem k tomu, že máme hodně zaměstnanců ve vyšším produktivním věku, jsme vyplnili a odeslali dotazník, který se postupně vyhodnocoval. Bylo pro nás něco úplně nového hlásit se do nějaké soutěže, naší priori-

tu není něco vyhrávat, naší prioritou je být úspěšnou servisní organizací pro obyvatele města. Určitě je to pro nás ale dobrá prezentace naší organizace a naší práce.

Kvůli soutěži jste tedy strukturu zaměstnanců neměnili?

Určitě jsme nemuseli nabírat nové zaměstnance proto, abychom se vůbec mohli soutěže zúčast-

nit. U nás je ta věková struktura zaměstnanců dlouhodobě podobná. V současnosti máme 336 zaměstnanců, z toho více než třetina je v té věkové kategorii 55+.

Dař se vám nabírat zaměstnance i mezi tou mladší generací?

Čas od času. Jako příspěvková organizace města jsme placeni tabulkově. Pro mladého člověka, který je bez závazků, často není ten nástupní plat úplně zajímavý. Někdy tak mladí lidé dají přednost lépe placené práci. Výhodou technických služeb ale zase je, že naši zaměstnanci mají jistou práci po dobu celého kalendářního roku. Například u stavebních firem to tak často vzhledem ke klimatickým podmínkám nebývá. Nabízíme tedy práci pro všechny věkové kategorie.

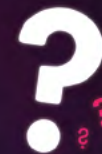
Co všechno dělají pracovníci technických služeb?

Máme opravdu široký záběr působnosti. Lidé si nás asi nejčastěji spojují se správou, údržbou a opravami místních komunikací. Pod tím si můžete představit opravy vozovek a chodníků nebo správu dopravního značení. Významnou částí naší práce je také údržba městské zeleně. V Hradci máme více než 360 hektarů travnatých ploch, které udržujeme sekáním. Na podzim se zase věnujeme sběru listů. Všechny sekačky jsou dnes přestavovány tak, aby nejenom sekaly, ale také sbíraly listy. Součástí městské zeleně je i kácení a výsadba stromů. Ročně vysadíme zhruba 600 nových stromů. Staráme se také o květinové záhony třeba v městských parcích a v rámci boje proti klimatickým změnám postupně také doplňujeme ke stromům zavlažovací vaky.

Zastavme se na chvíli u té zeleně. Hradečáci často diskutují o tom, zda nesekáte trávu příliš nebo naopak málo. Jaká je vaše koncepce v této oblasti?

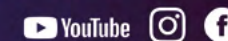
Nikdy se nezavděčíte všem. Máme rozdělené plochy na třídy intenzit sekání. Rozhodně není naším cílem sekat někde až na hlinu, protože terén není vždy úplně rovný a může se stát, že u nějaké terénní nerovnosti to tak působí. V posledních letech také používáme takzvané mozaikové seče. Vzrostlá tráva je samozřejmě příhodná pro biodiverzitu a podporu zeleně. Pracovníci vytváří na loukách a travnatých plochách i různé obrazce.

INZERCE

Máte pro nás
námět na reportáž?

Pište na produkce@v1tv.cz

V východočeská
televize

Jsmo u vás doma

www.vzpravy.cz

Týdně nás sleduje
360 000
diváků!

Vděčným tématem je i kácení stromů. Podle čeho rozhodujete o tom, které stromy půjdou k zemi?

Provádíme každodenní monitoring stromů. Na území města jich je více než 40 tisíc jednotlivců a další desítky tisíc ve skupinách. Když vytipujeme nějaký nemocný strom, dáваме žádost o povolení ke kácení na odbor životního prostředí. Tam vyhodnotí, jestli je ten strom vhodný ke kácení nebo za jakých podmínek ho ještě necháme růst. Kromě toho dostáváme desítky žádostí od občanů, že jim strom stíní. Že například musí kvůli tomu celý den svítit. Opět ale v takovém případě musí kácení schválit odbor životního prostředí. Při každém kácení stromu bývá zpravidla předepsaná náhradní výsadba. Ne vždy to ale umístit do stejné lokality třeba kvůli inženýrským sítím.

Pojďme k dalším činnostem technických služeb. Velké opravy jste v letošním roce realizovali také u mostů, že? Mám na mysli především Moravský most a Klapák.

Mostní konstrukce jsou součástí střediska místních komunikací. Od svého nástupu si dávám za cíl, aby každý rok prošel stavební údržbou aspoň jeden most, o který se staráme. Takových mostů máme na starost více než 40. Moravský most byl pro nás největší letošní investicí do oprav a jsem moc rád, že jeho opravu jsme v posledních dnech zdárně dokončili.

S jakým rozpočtem technické služby pracují?

V letošním roce pracujeme s rozpočtem více než 410 milionů korun, což je nejvíce v naší historii.

Může to vypadat jako velmi vysoké číslo na opravy, ale součástí té částky jsou i mzdy našich pracovníků nebo náklady na materiál, pohonné hmoty nebo energie. Zdaleka ne celá částka tak jde do městského majetku.

Mezi veřejností méně známou činností technických služeb určitě patří provozování útulku pro opuštěná zvířata. Je to běžné i v jiných městech, že technické služby provozují útulky?

Není to úplně zvykem, že by útulky patřily pod městské firmy. V našem útulku pro opuštěná zvířata jsou pod jednou střechou psi i kočky. Součástí útulku je i psí hotel. Lidé tam mohou svého čtyřnohého mazlíčka umístit například v čase, kdy jedou na dovolenou. Během léta bývá o tuto službu docela velký zájem.

O co dalšího se technické služby ve městě starají?

Například o veřejné osvětlení. Na území města je více než 13 tisíc světelných míst, už několik let jdeme cestou používání úspornějších LED svítidel. V současné době už připravujeme vánoční výzdobu ulic. Svítit by měla od první adventní neděle do Třech králů. Zatím nemám od magistrátu pokyn, že bychom měli vánoční výzdobu omezovat. S vánočními svátky souvisí i osazování a následně zdobení dvou vánočních stromů na Velkém a Masarykově náměstí. Rád bych prostřednictvím rozhovoru vyzval veřejnost k darování vánočního stromu na hradecká náměstí. Každý rok se potýkáme s omezenější nabídkou.

Co musí strom splňovat, aby mohl stát na náměstí?

Měl by být určitě symetrický, být aspoň 15–20 metrů vysoký. Poptáváme zejména smrky, jedle a douglasky. Strom také musí být přístupný pro naši techniku tak, abychom ho mohli naložit a odvézt na náměstí.

Pojďme na další oblasti činnosti technických služeb.

Z dosud zmíněných věcí se staráme například o lavičky na území města, o drobné vodní toky ve městě, o fontány, spravujeme hradecké letiště nebo městské hřbitovy, zajišťujeme čištění města a samozřejmě zimní údržbu. Máme i dílny, kde si sami opravujeme techniku. Další významnou činností je správa školských budov a jejich běžné opravy. Obhospodařujeme také mnohá hradecká sportoviště. Jde například o venkovní areál Slavie, skatepark v Šimkových sadech, sportovní halu Třebeš a od letoška i novou halu na Pouchově. ■

Chcete slyšet zvon Augustin? Vypravte se na prohlídku Bílé věže

Kdo by neznal Bílou věž, dominantu města Hradec Králové. Také v zimních měsících pořádá Hradecká kulturní a vzdělávací společnost dvě prohlídky, při nichž bude v tomto svatostánku rozeznán druhý největší zvon v Čechách známý pod jménem Augustin. Zájemci se mohou vydat na prohlídku nejen ve čtvrtek 17. listopadu od 18 do 18.15 hodin, ale také na Štědrý den, tedy v sobotu 24. prosince od 23.30 do 23.45 hodin.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Jak nám sdělil hradecký zvoník David Kafka, zvon Augustin zní vždy při významných událostech, mezi něž v listopadu patří Den boje studentů za

svobodu a demokracii a v prosinci slavnost Narození Páně. Zvon, k němuž musejí zvoníci vystoupat 200 schodů, své jméno získal už v roce 1509, v době, kdy byl odlit zvonářem Ondřejem Žáčkem. Tehdy však nebylo zřejmé, kam ho umístit, protože obě věže katedrály jsou pro něj malé.

„Bílá věž tenkrát ještě nestála, její stavba byla zahájena teprve roku 1574. Zvon byl tedy pověšen na hřbitově, který byl tehdy u katedrály, a visel tam do roku 1581. Teprve 22. května téhož roku byl pomocí rumpálů vyzdvížen na Bílou věž. V roce 1705 byl zvon zasvěcen svatému Augustinovi,“ prozradil hradecký zvoník. ■

Rádi bychom jednou vyhráli Velkou pardubickou

V Puchlovicích na Královéhradecku má svoji stáj i dostihový tým. Trenér Pavel Vitek, který svého času žil a jezdil i ve Francii, připravuje koně i do Velké pardubické. V letošním 132. ročníku nejslavnější steeplechase startoval Chicname de Cotte, desetiletý valach, který před třemi lety doběhl v Pardubicích třetí.

❦❦ JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOMÍR DOUDĚRA

Svět koní měl Pavel Vitek už předurčený. Jeho otec František se řadí k legendám československého a českého dostihového sportu. Dvakrát vyhrál Velkou pardubickou, poté působil jako trenér.

„Od patnácti let jsem fungoval u táty ve stáji v Lysé nad Labem. Táta byl v té době prvním trenérem pro Napajedla, svého času spolupracoval například se Smolíkem, vyhrávala se řada dostihů včetně Derby. Byl tam obrovský přísun kvalitních koní,“ vrací se do doby svých začátků Pavel Vitek, který má nyní svoji stáj v Puchlovicích, v obci nedaleko Hradce Králové.

Otec Pavla Vítka vyhrál slavnou steeplechase v Pardubicích v roce 1963 s dvanáctiletým hnědkem Koranem a o dva roky později se sedmiletou hnědkou s příznačným jménem Mocná. Poté se stal

trenérem koní i pro rovinové dostihy a spojení s jezdeckou legendou Vlastimilem Smolíkem fungovalo skvěle.

Do sedla usedl i syn. „Jezdil jsem i dostihy. Bavilo mě to, ale postupem věku mě zarazila váha,“ poukazuje Pavel Vitek na obvyklý problém žokejů.

Přesto v roli jezdce stihl dosáhnout řady úspěchů. „Když jsem byl ještě učedník, jezdil jsem úžasného koně s velkým srdcem, jmenoval se Mercator, a s ním jsem povyhrával asi šest dostihů, z toho velký mezinárodní dostih v Bratislavě. Byl to skvělý kůň, vždycky mě tam sám dovezl,“ usmál se Vitek.

Z tří měsíců ve Francii bylo pět let

Záhy si splnil i svůj jezdecký sen. „Tehdy jsem se nějak dostal do Paříže na závodistiště Auteuil a hned byl můj sen, abych si tam jednou zajezdil, a za rok v nějakých 19 nebo 20 letech se mi tehle sen splnil,“ povídá.

Tehdy bylo pár let po revoluci a v 90. letech minulého století se otevřely hranice. Do ciziny a konkrétně do zaslíbené Francie vyrazil i Pavel Vitek. „Ve Francii jsem si také zajezdil na výborných koních. Byl jsem tam jeden z prvních. Tehdy o mně tamní média psala, že jsem průkopník z východu, to bylo v nějakém devadesátém čtvrtém,“ vzpomíná Vitek.

Cestu do Francie si zajistil sám tehdy přes chovatelský svaz. „Byl tam pan Mičar, uměl francouzsky, měl kontakty ve Francii, tak jsem mu napsal. On mi domluvil tříměsíční stáž s tím, že nejdříve budu měsíc a půl v tréninkovém středisku v Paříži a potom pojedou na hřebčín. Nakonec jsem ve Francii zůstal pět let,“ říká.

Ve Francii se chytil. „Začal jsem tam jezdit i dostihy a nechtěl jsem se vrátit. Najednou jsem viděl věci, které tady nebyly. Ve Francii to bylo o několik desítek let dál. Teď už se to nějak postupně dohání, ale pořád je to velký rozdíl. Dostihový sport tam funguje velice dobře, je také velmi dobře financovaný,“ popisuje Pavel Vitek.

INZERCE

Odpovídá

Eva Danielisová

realitní makléřka

Jaký je aktuální cenový vývoj nemovitostí v regionu?

Počátkem tohoto roku vlivem dění ve světě i kolem nás, přicházející energetickou krizí a vzrůstající úrokovou sazbou hypotečních úvěrů se prodej nemovitostí zastavil. Ceny většiny typů nemovitostí začaly stagnovat (vyjma pozemků a malých bytů, ceny pozemků stále rostou). Nyní ve čtvrtém kvartálu zaznamenáváme mírný růst zájemců s konkrétní představou a hrazením kupní ceny z vlastních prostředků. Zájem je však o menší byty a levnější nemovitosti.

Dochází často k tomu, že prodávající jsou nuceni snížovat nabídkovou cenu, aby vůbec nemovitost byla prodána?

Ano, dochází. Nové nemovitosti doporučujeme nabírat do prodejce za opravdu reálné prodejní tržní ceny, k čemuž současná doba spěje. Většina prodávajících si od nás nechá poradit, někteří ovšem stále vyčkávají z důvodu drahé pořízovací ceny nebo tíživé osobní situace.

Z názvu I. KRKONOŠSKÁ vyplývá, že cílíte na Krkonoše. Co rekreační nemovitosti? Jaká je tady situace?

Ano, v minulosti jsme se převážně zaměřovali na Trutnovsko, Vrchlabsko a směr hory. Nabízeli jsme penziony, chalupy, rekreační apartmány... S narůstající výstavbou rekreačních apartmánů ze stran pražských developerských firem, nedokonalé legislativě a dle mého mínění také chybnému názoru prodávajících, že prodají lépe přímo přes realitní kanceláře v Praze, jsme přesunuli naše aktivity i do Podkrkonoší a dalších okolních míst. Nicméně očekáváme nárůst nabídky rekreačních nemovitostí. V posledním desetiletí se prodejní nástroje a cesty změnilly a přenesly do internetové nabídky. Různé možnosti zvýšení inzerce nemovitostí mají všechny kanceláře téměř stejně, ať jsou odkudkoliv. Když ale chce zájemce koupit nemovitost například v Krkonoších, obrací se stejně na nás. My máme nejen vybudovaný a aktualizovaný seznam klientely, ale i znalosti z regionu. Myslím, že většina obchodů na trhu teď bude probíhat právě přes realitní kanceláře, které danou lokalitu dobře znají, mají vybudovanou klientelu a svou práci dělají správně a profesionálně. Podmínkou úspěšné realizace prodeje je však správné nastavení ceny, což vzhledem k našim zkušenostem, umíme.

Bc. Eva Danielisová,

jednatelka společnosti I. KRKONOŠSKÁ REALITNÍ, realitní makléřka s 30letou zkušeností, člen rady ARK ČR (profesní sdružení realitních kanceláří)

„Pomáhám klientům splnit si sen o novém domovu.“
Můj cíl je spokojený prodávající a spokojený kupující.
Slušnost a vstřícnost.

**ZVAŽUJTE PRODEJ/PRONÁJEM
REKREAČNÍ NEMOVITOSTI?**

Pro naše klienty hledáme nemovitosti k rekreaci v lokalitě

KRKONOŠE A PODKRKONOŠÍ

Volejte: 774 710 766

I. KRKONOŠSKÁ REALITNÍ
Pražská 88, 541 01 Trutnov | IČ: 62025635
Tel.: +420 499 732 407 | Tel.: +420 776 328 418
E-mail: eva.danielisova@krkonose-reality.cz
www.krkonose-reality.cz

Dostihový sport ve Francii funguje jako skvěle prosperující firma, plyne do něho dostatek finančních prostředků. „Každý den se ve Francii běhají dostihy. Sponzorem je sázková kancelář, která sice vydělá velké peníze, ale podstatnou část zase vrátí zpátky, což se samozřejmě projeví na podmínkách a zázemí. I průměrný kůň si na sebe vydělá,“ podotýká Pavel Vítek.

Návrat do Puchlovic a nový začátek

Českého jezdce a trenéra ovšem po pěti letech ve Francii začal lákat návrat zpět. „Postupně jsem přicházel na to, že bych sám tam nemohl nic začít. Oni také mají jedno přísloví: Je lepší být malý ve svém než být ve zlaté kleci u někoho velkého, nebo tak nějak v tomto duchu to říkají, proto jsem se rozhodl k návratu domů. Zažil jsem spoustu trenérů, kteří někde odvedli dobrou práci, a pak je kopli do zadku,“ objasnil.

Vrátil se do Puchlovic, kde se narodil jeho otec a kde po prarodičích zůstaly pozemky. Tedy místo jako stvořené pro vybudování stáji a tréninkového centra pro koně.

„Babička s dědou zemřeli, několik let to tady bylo prázdné, bylo to samozřejmě už zastaralé a v ruinách. Mně se to v hlavě všechno pospojovalo a rozhodl jsem se začít tady. Mezitím už jsem měl nabídky, oslovili mě trenéři a profici a postupně se to rozjelo,“ poukázal.

Jako tomu je všude jinde, také u Pavla Vítka platilo, že začátky nebyly lehké. „Ze začátku se mi smáli, ale mezitím, co jsem to tady začal budovat, někteří trenéři už vystřídali pět stanovišť,“ uvedl.

Stát na vlastních nohou je mnohdy těžší, ale léta ve Francii Pavlovi Vítkovi pomohla. „Získal jsem rozhled a důležité kontakty,“ potvrzuje. Sám si musí zajistit úplně všechno. „Od krmení, ošetřování, provoz, opravy budov až po vyvezení hnoje,“ usmívá se Pavel Vítek, který se o vše stará s manželkou Olinkou a dětmi Pavlíkem a Natálkou, která už také závodí. Nejstarší dcera Eliška žije ve Francii a působí také u koní, ve velké překážkové stáji. „Ještě tady máme dva pomocníky,“ dodává.

Třetí ve slavné steeplechase

Zaměřený je pochopitelně na koně z Francie. V Puchlovicích mu za tu dobu prošlo rukama téměř 800 koní, nyní jich má ve stáji 25, z toho je i Chicname de Cotte, desetiletý hnědáček, který letos v říjnu startoval ve Velké pardubické, Vítek koně připravil pro majitele Quartis-Zámecký Vrch. V roce 2019 byl Chicname de Cotte v této slavné steeplechase dokonce třetí.

„Přivezl jsem ho na jaře v dubnu. Měl za sebou dobrou kariéru ve Francii, kde ukázal svoji kvalitu. V dubnu 2019 jsme šli hned do kvalifikace, kde Chicname de Cotte byl dvakrát pátý, a potom bojoval o vítězství ve Velké pardubické,“ vrací se o tři roky zpět Pavel Vítek.

Tehdy ve 129. ročníku Velké pardubické Chicname de Cotte v sedle s žokejem Jordanem Duchenem naháněl v cílové rovině v čele cválajícího a pozdějšího vítěze Theophila s žokejem Josefem Bartošem, třetím do party byl nakonec druhý Stretton s Thomase Garnierem. Třetí místo je pro Pavla Vítka dosud největší úspěch ve Velké pardubické.

V současnosti Pavel Vítek chystá a vyhledává koně pro majitele, třetina ze zmíněných pětadvaceti koní je z Francie. A z toho také plyne hlavní příjem. „Majitelé svěří koně do tréninku, nebo to funguje opačně, kdy nabídnou výborného koně. Ve Francii mám spoustu kontaktů, kamarádů, kteří mi už někdy volají sami. S kořmi je to jako v jiných sportech, mezi mladými musíte najít ty výjimečné,“ zdůraznil hlavní umění a náplň práce trenéra. Pak je to samozřejmě kvalitní příprava.

Pavel Vítek má sen. „Rádi bychom vyhráli Velkou pardubickou a chtěli bychom sem přivést do závodu i majitele z Francie,“ nastínil své plány. ■

Objevil královnu slavné steeplechase, Orphee des Blins

Trenér Pavel Vítek je také podepsán pod vítězstvím dnes již legendární klisny Orphee des Blins ve Velké pardubické. Královna překážkových dostihů vyhrála s žokejem Janem Faltejskem slavný závod hned třikrát v letech 2012, 2013 a 2014. Hatrick docílila způsobem málo vídaným, byla rychlá jako blesk. „Byla to tryskokobyla,“ komentoval v minulosti rychlost koně Faltejsk.

❖ JIŘÍ TŮMA, FOTO: LUBOŠ JENÍČEK, LUBOMÍR DOUDĚRA

Pavel Vítek kobylu objevil a přivedl z Francie pro Jiřího Trávníčka, majitele velké stáje DS Pegas Zhoř. Na závody ji pak připravoval trenér Grzegorz Wroblewski.

„Na sto procent jsem přesvědčen, že koně z tohoto polokrevního plemena mají skokové vlohy, tvrdost, vytrvalost a podobně. Navíc mají skvě-

lou průpravu koní z Francie a zkušenosti z místních drah. Když koně převezeme sem, už jde jen o adaptaci, ale oni si tím těžkým prošli už tam,“ uvedl Pavel Vítek.

Přítom ve Francii už Orphee des Blins měla po kariéře. „Ve Francii je většinou nejvíc peněz v závodech tříletých až čtyřletých koní, to jsou nejsilnější ročníky. Kdežto Velká pardubická je pro šestileté a starší koně,“ vysvětlil Vítek. Podobně na tom byl i Chicname de Cotte, třetí ve Velké pardubické v roce 2019. „Výborný byl ještě Usockem,“ doplnil Vítek jméno dalšího koně, kterého rovněž přivezl z Francie. „Všichni měli ve Francii kariéru za sebou, ale ukázali kvalitu, protože jako čtyřletí vyhráli.“

S Orphee des Blins to bylo zpočátku složité. „Orphee trvalo rok, než se tady dokázala prosadit,“ zmínil. Nakonec klisna, která má ve stájích ve Zhoří poblíž Jihlavy i svoji bronzovou sochu, napsala velký příběh.

„Ze začátku jí to nešlo, zjistili, že nebude ani do chovu, tak si pan majitel Trávníček myslel, že si z Orphee udělá rekreačního koně, že s ní bude chodit na vycházky. Jenže ho tak zlobila, že ji vrátil zpátky na dráhu,“ usmívá se Pavel Vítek.

Osudové pak bylo spojení rychlé, ale svěhlové klisny s žokejem Janem Faltejskem. „Z osmdesáti procent to byla zásluha Honzíka Faltejska, který ji nechal pracovat, zatímco předchozí žokejové se s ní tak trochu prali,“ poukázal Pavel Vítek.

Však také Jan Faltejsk po prvním triumfu, kdy Orphee porazila všechny o parník, počínání kobylky glosoval vtipně. „Stačilo jí ukázat směr, zbytek si řešila sama,“ povídal žokej a dodal: „Vezla mě jak špinavé prádlo.“

I na tomhle příběhu má podíl Pavel Vítek. ■

Děláme pro pacienta první poslední

Pochází z východoslovenského města Michalovce. Do Hradce Králové přišla před deseti lety, kdy zde začala studovat Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy. Magistra farmacie Gabriela Bendová ve městě zakotvila a nyní je z ní, jak říká, létající lékárník. Je totiž nablízku tam, kde je nejvíce potřeba v rámci personálního vykrytí lékáren v Královéhradeckém kraji. Nedávno se zúčastnila třetího ročníku soutěže Anděl mezi zdravotníky v Náchodě a získala Cenu sympatie. „Při vyhlášení mnou proběhla neuvěřitelná vlna radosti,“ prozradila.

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV GABRIELI BENDOVÉ

Co rozhodlo o tom, že jste se vydala na dráhu farmaceutky, nebo, jak se běžně říká, lékárnice?

Je toho více. Na jedné straně láska – vášeň k biologii a chemii, na druhé maminka jako zdravotní sestra a táta jako chemik. Potom jsou to takové ty dětské sny, kdy ještě naivně věříte, že dokážete vše, objevíte lék třeba na rakovinu a pomůžete miliónům lidí. To asi mělo největší vliv, že jsem se vydala studovat farmacii. Dlouho jsem ale nevěděla, co se sebou. Na studiích jsem byla stále rozpolcená a netušila, kterým směrem se ubírat. Jít po dráze vědce a přece něco „vykoumat“, nebo se vydat na dráhu lékárníka a pomáhat lidem? Nakonec o tom rozhodla půlroční absolventská praxe. Pod vedením magister Zuzky Bubeníčkové a Alenky Kocmanové jsem získala nejen skvělé zkušenosti, kolegyně a poznatky, co to obnáší, ale i osoby, na které se můžu spolehnout a dostane se mně také

pomoci, když ji budu potřebovat. Právě jejich přístup k pacientům mi učaroval a pomohlo mi to s konečným rozhodnutím.

Čím vás tato profese zaujala nejvíce a jak dlouho ji vykonáváte?

Když se vrátím v čase o několik let zpátky, bylo mi asi tak osm, devět, měla jsem ukázkovou angínu. Šli jsme od doktorky s tím, že musíme ještě do lékárny vybrat pro mě léky. Když jsme vešli, byl to dechberoucí zážitek. Oficína, což je místnost v lékárně, kde se vydávají léky a pro pacienta je běžně přístupná, byla krásná, obrovská, honosná a v barokním stylu, který lze vidět v barokní lékárně na Kuksu. Za tారు, tedy pultem v lékárně, stála v bílém odění usměvavá paní lékárnice, která nám vše vysvětlila. Teda spíše mně, abych se nebála, že bude vše dobré, když léky doberu. Za odměnu jsem dostala malinkou pozornost v podobě bonbónku z hroznového cukru a já si v tu chvíli říkala,

že by se mně tam líbilo pracovat. Utekla spousta času, kdy jsem úspěšně dokončila Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Díky absolvování mé „alma mater“ můžu svoji profesi oficiálně vykonávat zhruba již 4,5 roku.

Označila jste se jako létající lékárník. Co jste tím měla na mysli?

Létající lékárník je v podstatě lékárník s křídly, jenž je vždy nablízku tam, kde je ho nejvíce potřeba v rámci personálního vykrytí lékáren po našem Královéhradeckém kraji. Hlavním přínosem práce létajícího lékárníka je pro mě mnohem rychlejší a lepší profesní rozvoj. Musím disponovat různými pracovními zkušenostmi, které poté uplatním při nástupu do určité nové lékárny. Důležitá je schopnost rychle se zorientovat, navázat komunikaci s pacienty a rozpoznat jejich problémy. Většina našich lékáren je rodinného typu se svými stálými klienty, kteří velmi rádi přijímají doporučení.

Je pro vás náročné stále pendlovat mezi jednotlivými pracovišti?

Člověk si na to zvykne. Dnes už není nic neobvyklého dojíždět za prací. Samozřejmě jsou náročnější dny, ale mně to tak zatím vyhovuje. Podívám se na nová místa, poznám personál, místní obyvatele. Pokaždé se něco nového dozvím nebo naučím. Udržuje to moji mysl bdělou a hlavně ve střehu. Být létající lékárník má pořád více plusů než minusů. Ve finále i to cestování je srovnatelné. Je jedno, jestli jedu v Hradci z jednoho konce na druhý, nebo jedu do Náchoda. Ve špičce a s nevhodným načasováním MHD to vyšlo nastejno, ne-li hůř.

Není to tak dávno, kdy jste se v Náchodě zúčastnila třetího ročníku soutěže Anděl mezi zdravotníky, jejímž smyslem je poděkovat nejen zdravotníkům, ale i lékárníkům za jejich práci. Vy jste získala Cenu sympatie. Kdo vás do tohoto projektu přihlásil a jak jste reagovala?

Pořád v tom nemám úplně jasno a nevím, kdo všechno za tím stojí, ale dotyčným děkuji. Mé jméno ale navrhl pan Mgr. Veselý, což je jeden z našich nejvyšších představitelů vedení ve firmě, a řekl mně to osobně. Byla jsem hodně překvapená a nervózní zároveň, protože jsem ze začátku nevěděla, do čeho jdu. Nakonec z toho vzešla příjemná a neopakovatelná příležitost.

Jak samotná soutěž probíhala? Co jste při ní všechno absolvovala?

Z mého pohledu vše běželo v naprostém pořádku, bez komplikací a plynule. V živém přenosu jsme absolvovali představení, jak ve společenském oblečení, tak i v pracovním. Dále jsme absolvovali rozhovor se známou osobností či celebritou a nakonec tu byla „základní“ otázka z historie medicíny. Nebyla z nejtěžších a dost jsem se při ní zapotila.

Měla jste trému?

Byla to moje první akce takových rozměrů, takže se moje nervozita dala doslova a do písmene krájet. Na pódiu mi dalo nejvíc zabrat mluvení do mikrofonu. Netrvalo to ale dlouho a postupem času všechno padlo.

Předpokládám, že soutěž provázela příjemná atmosféra. Byla možnost se s ostatními před jejím zahájením blíže seznámit?

Když opomenu trému, která je snad nezbytnou součástí, panovala tam dobrá atmosféra. S účastníky a většinou profesionálního týmu jsem se měla možnost seznámit na dvoudenním soustředění. Konalo se v nádherném prostředí Hotelu Studánka v nedalekém Rychnově nad Kněžnou. Tam jsme již jako finálová dvanáctka absolvovali první focení a rozhovory či veřejné vystoupení.

Když jste získala ocenění, co jste si pomyslela?

Úplně první věc, co mě v tu chvíli napadla, byla, že to není pravda, že jsem se musela přeslechnout. Až při druhém vyhlášení mi to vše docvaklo a proběhla mnou neuvěřitelná vlna radosti. Své emoce, které jsem v té dané chvíli prožívala, neumím ani popsat. Rozhodně to byly pozitivní emoce, ale ani na to mi slova nestačí.

A co na váš úspěch říkala rodina, přátelé a kolegové?

Po vyhlášení a skončení jsem měla v mobilu nespočet upozornění na zprávy a hovory. Troufám si říci, že můj nejbližší okruh rodiny a přátel byl pyšný. Kolegové byli zase mile překvapeni, potěšení mým umístěním a prezentací našeho povolání.

Tento projekt je úzce spojen s pomocí lidem. Je to vaše přirozená vlastnost? Jak se projevuje v praxi?

Praxe mě naučila, že nemůžu pomoci všem, protože to již zůstává na dotyčném, jak s informací naloží a jak se rozhodne. Kdysi jsem si to naivně myslela, ale to by musel být ideální svět, kde je vše možné, dostupné a bezproblémové. Musela jsem se ale naučit, a pořád se učím, komu si můžu dovolit dát radu či pomoci a komu ne. Naučit se pracovat

s tím, co máme teď v současných podmínkách. Lidé jsou různí, a ne každá dobře míněná rada od srdce dostane svoji šanci.

Jak se za ty roky, co se věnujete profesi lékárnice, vaše práce proměnila?

Za těch několik let, co jsem v praxi, kromě menší elektronizace, jako jsou e-recepty, e-poukazy, e-rezervace, která alespoň o fous ulehčila práci, protože číst doktorské písmo na receptu bez praxe je mazec, se zároveň kvůli tomu dostáváme dennodenně do potíží. Stačí, když na chvíli vypadne internet, úložiště, elektrina, nebo prostě nefunguje něco mezi nebem a zemí. A vy nezmůžete nic. Jen stojíte a modlíte se, aby to zase všechno rychle naběhlo. No, a rozhodně přibývá práce, hlavně té administrativní, která má k naší primární práci hodně daleko a navíc nás ubývá. Velký podíl na tom má i dnešní doba. Rádi bychom tu byli pro naše lidi a pacienty více než dosud, snad nám systém nebude házet polínka pod nohy.

Slýšel jsem, že lékárníci jsou srdcaři, kteří se snaží lidem vždy vyjít vstříc. Je tomu skutečně tak?

Je tomu tak. Osobně neznám kolegu lékárníka, který by, stejně jako já, v rámci svých možností neudělal první poslední pro pacienta. Vždycky se mu snažíme co nejlépe poradit, vybrat vhodnou léčbu, najít co potřebuje, říci mu ta správná slova. I když zavřete dveře, protože máte padla, není tomu tak. Hledáte, telefonujete, sháníte, do toho ještě nějaká administrativa, která se nestihla vyřídit při výdeji léků, teprve pak můžeme jít domů.

V minulých dvou letech se celá země potýkala s pandemií koronaviru. Jak zasáhla do vašeho profesního života?

Je to hodně smutné období, na které nerada vzpomínám. Byli jsme v jednom kole. Od rána do večera stres, nekončící zástupy vystrašených lidí vystavených neznámému nebezpečí, shánění posledních kousků léků a doplňků stravy. Také kvůli různým omezením chyběli kolegové a ty bylo potřeba v době krize zastoupit, aby lékárna byla co nejvíce dostupná pro lidi. A to nejen v době krize. Pořád jsme tu pro ně, ať je krize, nebo není.

Byli lékárníci dostatečně chráněni?

Jak se to vezme. Kdyby na začátku nebylo tolik nezištných lidí, kteří vytáhli šicí stroje, neměli bychom téměř nic. Taková situace byla hlavně v prvních dnech. Pak se to začalo zlepšovat, ale stejně

jsme si nějakou dobu také sterilizovali respirátory v troubě na další den, protože jich bylo málo.

Dnes už je situace přece jenom stabilnější. Jak probíhá váš den v lékárně?

Zjistím, co je nového ve světě a u nás v oblasti léčiv, a rozklokám se. Jak jsem každý den jinde, musím se za pár minut aklimatizovat, nastavit se na chod dané lékárny. Nejvíce času strávím při výdeji léků, kde aktivně mohu řešit různé situace a potíže. U toho mi rukama projde hromada různých léků, doplňků stravy, administrativy, někde se naskytne příležitost připravit individuální léčivý přípravek a den je pomalu za námi. Po zavření si lékárnu připravíme na další den, zkontrolujeme, co se vydalo, doplníme zásoby, opět zpracujeme administrativu a hurá domů.

Je u nás dostatečné množství léků?

Situace je maličko náročnější, než jsme byli zvyklí. Co se týče výroby či distribuce, trh se vzpamatoává velice pomalu. U většiny léků však byl a je na trhu dostupný alespoň jeden generický přípravek často nazývaný generikum, který obsahuje stejné léčivo ve stejném množství jako příslušný originální přípravek, má i stejnou lékovou formu, například tablety a tobolky, a stejnou biologickou účinnost. Typ a poměr použitých pomocných látek – plniv, pojiv, barviv a podobně může být od originálu odlišný. Nicméně se snažíme dělat vše, co je v našich silách, dodávky a výrobu ale neovlivníme.

Jaké rady nejčastěji udělujete příchozím pacientům a zákazníkům?

Univerzální rady nemám. Vše odvíjím a vyvozují z dané situace s určitým pacientem, za okolností a podmínek, které mně sdělí a popíše. Vše se snažím přizpůsobit potřebám osoby, která stojí právě přede mnou.

Musíte někdy odpovídat na nějaké kuriózní dotazy?

Není dne, kdy nějaký nepadne. Většinou jsou to dotazy informační, kde se co nachází nebo jestli něco existuje. Mám čerstvou příhodu jednoho z kolegů. Vešla paní do lékárny a ptá se, jestli tu vážně prodáváme jenom léky, protože by potřebovala pro určitou osobu časopisy ke čtení.

Stává se, že vás lidé berou jako náhradu za lékaře?

Je to už poměrně běžné. Je možné, že se to nejvíce projevilo a rozjelo hlavně na začátku pandemie Covid-19, kdy se lidé nemohli dovolat k doktoro-

vi, nebo se báli, aby se v ordinaci nenakazili. Stejně pak ale člověk musel jít do lékárny pro léky, když ho něco trápilo. Každopádně, jsme tady v lékárně pro lidi. Když má někdo potíže, ať přijde, pokusíme se najít to nejlepší řešení. Od toho tu přece jsme a jsme vzdělání zdravotníci. Pacienta a zákazníka vyzpovídáme, rozebereme potíže a často rozhodneme, jestli je řešení jen na nás nebo už člověk musí absolvovat další vyšetření u lékaře.

Je pro vás povolání lékárníka posláním?

Uvidíme, jak se bude vyvíjet naše společnost a budoucnost. Dovolím si však říct, že mně má práce moc baví a dokážu si samu sebe představit na téhle pozici i za několik let. A když vidíte alespoň jeden děkovaný úsměv za ten den, stojí to za to a ta práce má smysl.

V Hradci Králové jste se usadila před deseti lety?

Do Hradce mě přivedl můj dávný sen, stát se farmaceutem. Farmaceutická fakulta Univerzity Karlovy v Hradci Králové byla v mé době podávání přihlášek na vysokou školu jedna z nejlepších. Chtěla jsem pomáhat a ve svém oboru získat to nejlepší vzdělání, které jsem tehdy mohla mít.

Původně jste ze Slovenska. Odkud?

Pocházím z malebného okresního městečka Mi-

chalovce. Nachází se ve východní části Slovenska, asi 60 kilometrů na východ od Košic. Nedaleko je přehrada Zemplínská Širava, která je v létě velmi navštěvovaným místem.

Jak se vám v Hradci žije? Nestýská se vám po rodné zemi? Jezdíte tam často?

Michalovce jsou mojí srdeční záležitostí, protože jsem tam vyrostla a je to moje rodné město. V době, kdy nastala doba omezení, a s mojí prací, nebylo možné se tam vydat na návštěvu, pokud to šlo, Michalovce přišly na chvíli ke mně. Hradec Králové je však také moje srdeční záležitost, protože věřím, že je zde má budoucnost. Tohle město má dobrého ducha, a to se jen tak nevidí.

Máte čas na osobní život? Čemu se věnujete, když opustíte lékárnu?

Když po celém dni v práci opustím lékárnu, cestou domů si v autě pustím své oblíbené a soustředím se na jízdu. K dalším mým koníčkům patří procházky s mým stafbulím parťákem. Ráda ještě experimentuji v kuchyni, a když zbyde čas, ráda si přečtu knížku, která mě odvede hodně daleko z reality. Také je ale potřeba se pravidelně vzdělávat, takže absolvuji semináře, konference, webináře a jiné formy k získání informací. To jsou také činnosti, na které mám čas jenom mimo práci. ■

Loutkařina má svůj přesný řád

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: MILAN HAJN

Patří mezi nejvýraznější osobnosti Divadla Drak Hradec Králové, kde působí už od roku 1995. Loutkoherec Jan Popela byl nedávno za mimořádný herecký výkon v inscenaci Šípková Růženka nominován na prestižní Cenu Thálie. I když ji nakonec nezískal, už ze samotné nominace měl velkou radost. „Chtěl jsem svou přítomností na slavnostním večeru poděkovat lidem, kteří řekli, že to dělám dobře,“ prozradil výrazný královéhradecký herec.

Když jsme si domlouvali schůzku, řekl jste mi, že nemáte rád rozhovory. Proč?

Je to hlavně proto, že jsou často o věcech, které nikoho moc nezajímají, a nemusely tedy vůbec vzniknout, že mluví hodně lidí, jež nemají co říci. Také mně přijde hloupé, jak se v rozhovorech všem děkuje. Právě proto jsem na ten rozhovor kývl, protože chci všem poděkovat.

Pojďme ale ke žhavým novinkám. Jako herec Divadla Drak jste byl nominován na Cenu Thálie 2022. Co to pro vás znamená? Považujete to za svůj herecký úspěch?

Za to chci poděkovat Divadlu Drak, protože jsem jeho součástí a nebyl jsem nominován jenom já, ale celé divadlo. Z nominace mám samozřejmě obrovskou radost. Když někdo o vaší práci řekne,

že ji neděláte úplně blbě, bylo by divné, kdybych z toho neměl radost. Při své práci stále pochybuji, zda ji dělám skutečně dobře. I když jsou reakce na představení kladné, přesto si říkám, jestli nemohlo být ještě lepší. Pokud tedy někdo řekne, že ta dřina měla smysl, tak mě to těší.

Při udělení těchto cen jste ji však nakonec nezískal. Byl jste zklamaný?

Už když jsem jel na večer udělování cen, věděl jsem, že ji nedostanu. Předtím jsem se totiž zúčastnil tiskové konference v Praze, kde byly představovány nominované inscenace. Předsedkyně loutkové poroty se velmi rozpovídala o divadlu Minor a inscenaci Bratři naděje. Řekla, že toto představení vstoupí do historie českého loutkového divadla. A to už jsem cítil, kdo Thálii dostane. Za roli v této

inscenaci ji získal herec Gustav Hašek. Jel jsem tedy na slavnostní večer smířený s tím, že cenu nedostanu, ale pro mě je už ta nominace velká radost. Navíc jsem chtěl svou přítomností na slavnostním večeru poděkovat lidem, kteří řekli, že to dělám dobře.

To však nebyl jediný váš úspěch související s touto inscenací. Za svůj loutkohercký výkon jste byl oceněn i v chorvatském Záhřebu a pak ještě v srbské Subotici, kde se Šípková Růženka zároveň stala nejlepší inscenací. Čím je tak výjimečná?

Loutkové divadlo má dnes velmi široký záběr, považuje se za něj například jakákoli práce s předmětem. Tato inscenace je jedna z mála, která je ortodoxně loutková, maňásková. Na tom, že byla tato inscenace nominovaná, má největší zásluhu Václav Poul, který patřil mezi nejvýraznější herecké osobnosti českého loutkového divadla a byl dlouholetým členem Divadla Drak. Všechno, co je v Šípkové Růžence dobré, a všimli si toho i v zahraničí, jsem „ukradl“ Vaškovi. On uměl vše správně vystavět, zakomponovat gag i pointu. Proto je ta inscenace tak dobrá.

Tento kus je označován jako „steampunková maňásková groteska“. Mohl byste vysvětlit, co to znamená a čím se vyznačuje?

To byste se musel zeptat režiséra Jakuba Vašíčka a dramaturga Tomáše Jarkovského, kteří přišli s tím námětem a měli připravené jednotlivé situace doprovázené notnou dávkou tvůrčí svobody. Inscenace se odehrává ve velmi pestrém prostředí, kde nechybí starý železný hrad a jezdí tam i mašina na páru. Vypadá to, jako kdyby se to odehrávalo v době páry, ale zároveň se tam používají

současné věci. Hlavní je ale ta hravost, odlehčenost a také to, že je vše dovoleno. Promísí se dobové prostředí se současností a divák to myslím vnímá jako samozřejmost.

Na co jste v roli Zlé sudičky kladl důraz především?

Naše inscenace vypráví o neodbytnosti osudu, který když vyhodíte dveřmi, vrátí se vám oknem. A to doslova v podobě Zlé sudičky. Ona má nějaký svůj vnitřní život a charakter. Je osamocená, na všechno je sama, je toho na ni moc, pořád to řeší, neví si s tím rady, se vším se trápí, nemá to lehké a více než zlá, je spíše nešťastná. Vedle sudiček zlych jsou ale naštěstí také sudičky hodné.

Kdo vás vlastně přivedl k divadlu? Kdy to bylo?

V šesté třídě, to jsem bydlel v České Lípě, jsem chodil do divadelního kroužku. Potom jsem odešel do učiliště v Kladru nad Labem, kde jsem se učil v oboru chovatel koní a přitom jsem si tam tvořil etudy, s kterými jsme jezdili po soutěžích. Vychovatelka na učilišti mně doporučila, abych se přihlásil na DAMU. Udělal jsem zkoušky na Katedru alternativního a loutkového divadla a přijali mě. Tenkrát tam byl profesorem a pedagogem Josef Krofta a mým spolužákem jeho syn Jakub, což považují za zásadní.

Je hodně náročné promítnout vlastní herecký výkon do postavy loutky?

Většinou vycházím z konkrétní postavy a musím si ji ve vlastní fantazii zpracovat. Potom dostanu loutku s nějakým neměnným výrazem, vše se musí dělat přes hlas, který odpovídá výrazu loutky, a důležitá je přesnost pohybu, aby si divák mohl představit, jak se ta postava cítí vnitřně. Loutka nemá mimiku, proto je nutné použít jiné prostředky, a v tom je vlastně ten kumšt, který mě naučil Václav Poul. Loutkařina, kde hrajete mnohdy několik rolí najednou, má svůj přesný řád, který je potřeba se naučit, aby se z toho nestal chaos.

Na divadelní streamovací platformě Dramox stojí, že jste člověk, kterému je v civilním životě vlastní pravdomluvnost, smysl pro čest a galantnost, ale v životě jevištním si rád zahrajete padouchy všeho druhu.

Hrát záporné postavy chce asi každý, přináší to určitou radost.

Za jakých okolností jste se stal členem Divadla Drak?

Když jsem byl v roce 1995 ve třetím ročníku na DAMU, Jakub Krofta chtěl udělat v Divadle Drak

inscenaci s lidmi z této školy. Odjel jsem do Hradce Králové s tím, že tam strávím dva měsíce. V této době tam profesor Josef Krofta zkoušel inscenaci Nádherné úterý. Protože z divadla odešel kolega Petr Macl a bylo potřeba hru dozkoušet, Krofta mě do ní obsadil. V divadle jsem už zůstal, z původních dvou měsíců se stalo sedmadvacet let a šel jsem z představení do představení. V repertoáru Divadla Drak měly zůstat zachovány slavné inscenace Pinokio a Kalevala a my mladí herci jsme je zkoušeli po starých pardálech, a to byla pro mě obrovská škola. Nic podobného jsem předtím nezažil.

Čím je pro vás tato scéna důležitá a inspirativní?

Musím upřímně říci, že jsem strašně pohodlný měnit místo. Kromě toho, když si někde zvyknu, cítím se tam jako doma. Navíc v tomto divadle jsou dobří lidé, jak řekl profesor Krofta, tohle divadlo mělo vždycky štěstí na lidi. A ono to pořád platí a je to pro mě hrozně důležité. Potkal jsem tam už zmíněného a úžasného Vaška Poula. Profesor Krofta, když jsem do Draku nastoupil, musel vycítit, že s Vaškem patříme k sobě. Často jsme pak dělali spolu a já jsem se od něj mohl učit. Všechno, co umím, jsem se naučil od Vaška Poula a Josefa Krofty. Faktem ale je, že jsem už dost vyhořelý, z práce unavený a potřeboval bych si odpočinout. Přesto všechno jsem v Divadle Drak velmi spokojený a vděčný za to, že v něm mohu působit.

Divadlo Drak je mimo jiné určené i dětskému divákovi. Jak na vaše představení děti reagují?

Hrát pro děti je nádhera a je to zábava i pro nás. Když slyšíte, jak se děti rehtají, jsou bezprostřední

a spontánní, je to opravdový zážitek. Navíc je tam obrovský prostor pro dětskou fantazii, která je nejkrásnější.

V čem spatřujete rozdíl mezi dětským a dospělým divákem?

Když se vytvoří dobré divadlo, kterým je třeba Šípková Růženka, baví se při něm dospělí i děti. Jsou tam fóry pro dospělé a fóry pro děti. Když se v hledišti sejde namíchané publikum, všichni si tam najdou to svoje a podle toho reagují. Nikdo se nenudí a všichni se baví.

Co máte v současné době na repertoáru? Na co byste do divadla rád pozval diváky?

Na repertoáru máme například Antigonu, Bílého tesáka, Poslední trik Georgese Mélièse, Šípkovou Růženku, začali jsme zkoušet Huckleberryho Finna a někdy v novém roce bude premiéra.

Žijete v Hradci Králové? Jak toto město vnímáte?

Miluji ho. Mám ale dva domovy. Pocházím z České Lípy, kde jsem vyrostl, a pak Hradec Králové, kde jsem prožil nejdelší, krásné a podstatné období. Myslím, že jsem patriot. Víím, že až odsud jednou odejdu, protože, abych si zde pořídil byt, na to nikdy nebudu mít, bude to stále moje město.

Vracíte se někdy do České Lípy? Nestýská se vám?

Nominace na Thálii mě potěšila mimo jiné také proto, že udělala radost i mé mamince, která tam žije, a mám tam také tatínka a příbuzné. Letos to je tři roky, kdy jsem si tam pořídil byt, takže se tam vracím a pendluji mezi oběma městy. V obou jsem doma. ■

Salonky

EXKLUZIVNÍ ROZHOVORY
TOMÁŠE KULHÁNKA

DEBATY POD BÍLOU VĚŽÍ

Pouze na
www.salonkyhk.cz

Poslední byty

bytyprokopka.cz

MIMOŘÁDNĚ
ÚSPORNÁ

REKUPERACE
VZDUCHU

PODLAHOVÉ
VYTÁPĚNÍ

PARKOVACÍ
DŮM

 enteria
český stavební holding